

V SA/Wa 153/06 - Wyrok WSA w Warszawie z 2006-07-19

Tezy

Sąd zważył, że oczywista bezzasadność dotyczy wniosku, a zatem już z samej jego treści wynikać powinno, że wnioskodawca nie powołuje się na okoliczności wskazane w Konwencji dotyczącej statusu uchodźców, sporządzonej w Genewie w dniu 28 lipca 1951 r. /Dz.U. 1991 nr 119 poz. 515 i 516/. Jednak dla stwierdzenia, że cudzoziemiec przedstawia dane w sposób oczywiście niewiarygodny, z reguły niezbędne jest przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego, przy czym decyzja w trybie "uproszczonym" winna zostać podjęta przy poszanowaniu zasad rzetelnej procedury, po pełnym wywiadzie statusowym przeprowadzonym przez organ kompetentny w sprawach o nadanie statusu uchodźcy.

Obowiązek zastosowania rzetelnej procedury oznacza, że w uzasadnionych przypadkach, dotyczących cudzoziemców, których stan psychofizyczny stwarza domniemanie, że byli poddani przemocy albo będących niepełnosprawnymi, postępowanie o nadanie statusu uchodźcy winno być przeprowadzone zgodnie z wymogami określonymi w art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzieleniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej /Dz.U. nr 128 poz. 1176 ze zm./.

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie po rozpoznaniu na rozprawie sprawy ze skargi Andranyk T. na decyzję Rady do Spraw Uchodźców z dnia 15 listopada 2005 r., (...) w przedmiocie odmowy nadania statusu uchodźcy i stwierdzenia braku przesłanek do udzielenia zgody na pobyt tolerowany - uchyla zaskarżoną decyzję; (...).

Uzasadnienie

Zaskarżoną decyzją z dnia 15 listopada 2005 r., (...) wydaną na podstawie art. 15 ust. 1 pkt 1, art. 16 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 81 ust. 1 i art. 87 ust. 5 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzieleniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej /Dz.U. nr 128 poz. 1176 ze zm./ oraz art. 138 par. 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego /t.j. Dz.U. 2000 nr 98 poz. 1071 ze zm./, Rada do Spraw Uchodźców utrzymała w mocy decyzję Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców (...) z dnia 2 września 2005 r., mocą której organ pierwszej instancji odmówił nadania Andranyk T. - obywatelowi Ukrainy narodowości ormiańskiej - statusu uchodźcy w Rzeczypospolitej Polskiej z powodu oczywistej bezzasadności wniosku i nakazał opuszczenie terytorium RP w określonym terminie wobec stwierdzenia, że nie zachodzą okoliczności uzasadniające udzielenie zgody na pobyt tolerowany, w następującym stanie faktycznym.

W dniu 22 sierpnia 2005 r. Andranyk T. złożył wniosek o nadanie statusu uchodźcy w Rzeczypospolitej Polskiej. W motywach wniosku wskazał okoliczności prześladowania przez funkcjonariuszy milicji oraz organy ścigania poprzez trucie gazem, zatrucie pożywieniem, podsłuchiwanie rozmów, odgadywanie myśli, stosowanie przemocy fizycznej polegającej na tym, że "Dyrektor Generalny Poczty Głównej ukradł moje pisma (...) chciał mnie zadusić."

Ponadto według informacji załączonych do wniosku /Podanie do Prezydenta Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej - Aleksandra Kwaśniewskiego/, Cudzoziemiec był zmuszony wyjechać z Armenii na Ukrainę w 1993 r. aby uniknąć prześladowania przez "pracowników służby organów wewnętrznych, którzy obejmowali wysokie stanowiska". Pod przymusem wymienił swoje mieszkanie w Armenii na mieszkanie w Charkowie, które należało do osoby wynajętej przez funkcjonariuszy ormiańskiej milicji. Po wymianie mieszkania był prześladowany na każdym kroku, zatrutowano go pożywieniem, wszystko co kupował było zatrute. Przez otwory w ścianach otruwano go gazem, podsłuchiwano rozmowy i myśli za pomocą specjalnego urządzenia, które znajduje się wyłącznie w Charkowie. Funkcjonariusze milicji truli również jego brata mieszkającego w Armenii, który na skutek tych działań zmarł.

Nadto Wnioskodawca wskazał, iż kilkakrotnie zwracał się do Ambasady Niemiec oraz Ambasady USA z wnioskiem o azyl polityczny. Jego prośby były załatwiane pozytywnie, ale dokumenty wydane przez Ambasady zostały skradzione przez organy wewnętrzne miasta Charkowa.

Podkreślił, iż uciekł z Ukrainy aby ratować swoje życie, ponieważ jego sytuacja jest beznadziejna.

Uzasadniając decyzję z dnia 2 września 2005 r. odmawiającą Andranyk T. nadania statusu uchodźcy z powodu oczywistej bezzasadności wniosku, Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców stwierdził, iż nie spełnia on warunków do uznania za uchodźcę w rozumieniu Konwencji dotyczącej statusu uchodźców, sporządzonej w Genewie w dniu 28 lipca 1951 r. /Dz.U. 1991 nr 119 poz. 515 i 516/ oraz Protokołu dotyczącego statusu uchodźców, sporządzonego w Nowym Jorku w dniu 31 stycznia 1967 r. /Dz.U. 1991 nr 119 poz. 517 i 518/.

Ponadto wskazał, iż w dniu 31 sierpnia 2005 r. zostało przeprowadzone szczegółowe przesłuchanie Wnioskodawcy na temat przyczyn i okoliczności wyjazdu z kraju pochodzenia, obaw z powodu których nie chce lub nie może korzystać z ochrony tego państwa, a także motywów ubiegania się o nadanie statusu uchodźcy w RP.

W ocenie organu, informacje przedstawione przez Cudzoziemca we wniosku oraz treść złożonych przez niego zeznań wskazują, iż powodem jego wyjazdu z Ukrainy były przyczyny osobiste.

Wnioskodawca zeznał: "Byłem prześladowany na Ukrainie. (...) Urodziłem się w Armenii, wyjechałem stamtąd w 1993 r., ponieważ byłem tam prześladowany. Byłem prześladowany przez prokuratora, do którego zwróciłem się ze skargą na to, że pracownicy fabryki, w której pracowałem chcieli mnie otruć. Prokurator w akcie zemsty na moją skargę otrucił mnie. Spowodował, że w kawiarni podano mi zatrute jedzenie i napoje. Lekarze zdołali mnie uratować. Byłem prześladowany także przez naczelnika milicji, wynajmował on ludzi, którzy próbowali mnie przejechać samochodem. Wobec takiej sytuacji postanowiłem uciec z Armenii na Ukrainę, ale tam także nie dano mi spokoju. Zamieniłem tam mieszkanie z milicjantem, który został przekupiony przez prokuratora i naczelnika milicji z Armenii. Od pierwszego dnia kiedy tam zamieszkałem byłem prześladowany, otwierano moje mieszkanie, zatrutowano mi jedzenie: zupę, kawę. Próbowano mnie otruć gazem, moi prześladowcy przekupili zarządzającego instalacją gazową. Aby mnie otruć wykwaterowano sąsiadkę z dołu i z jej mieszkania puszczali do mnie gaz. Podслуchiwano moje myśli, stosowano do tego specjalną technikę, której nie rozumiem i nie mogę wyjaśnić. Moje mieszkanie było obserwowane przez całą dobę, ciągle jeździły wokół mojego domu samochody. Tak było codziennie od momentu mojego przyjazdu na Ukrainę."

Organ odwoławczy zaznaczył, iż w ww. przyczyn Cudzoziemiec przebywa poza granicami kraju, którego jest obywatelem. Nie podał jednocześnie żadnych innych powodów wyjazdu z Ukrainy ani powodów ubiegania się o status uchodźcy w RP. Wnioskodawca nie podał informacji, które mogłyby rodzić obawy przed prześladowaniem z powodu rasy, religii, narodowości, przynależności do określonej grupy społecznej lub z powodu przekonań politycznych /art. 14 ust. 2 pkt 1 cyt. wyżej ustawy/.

Prezes Urzędu stwierdził, iż nie budzi wątpliwości fakt, iż zeznania Wnioskodawcy są w sposób oczywisty nieprawdopodobne i niewiarygodne i tym samym nie dają jakichkolwiek podstaw uzasadniających jego obawę przed prześladowaniami, o których mowa w art. 1A Konwencji Genewskiej /art. 14 ust. 2 pkt 3 cyt. wyżej ustawy/.

Ponadto, w ocenie organu, analiza materiału dowodowego zebranego w toku postępowania wykazała, iż w sprawie niniejszej nie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 97 ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium RP. Cudzoziemiec wyraźnie powołuje się na problemy osobiste wyjaśniając podczas przesłuchania: "Nie chcę wracać na Ukrainę, ponieważ będę zamordowany. Nawet po wyjeździe z tego kraju prześladowano mnie, chciano mnie otruć." Ponadto, udzielając odpowiedzi na pytania przesłuchującego: "Czy jest Pan zainteresowany stałym pobytom w Polsce?" Cudzoziemiec odpowiedział: "Jeśli miałbym taką możliwość to chciałbym pojechać do Niemiec. Myślę, że w Polsce mógłbym być odnaleziony przez swych prześladowców."

Materiał dowodowy nie wskazuje, aby Wnioskodawca kiedykolwiek zgłaszał się ze swoimi problemami do władz w swoim miejscu zamieszkania, przez co pozbawił się skutecznej ochrony ze strony przedstawicieli prawa i porządku publicznego na Ukrainie. Dowodzi, zdaniem organu, że wobec Zainteresowanego nie zostały podjęte żadne działania ze strony władz państwowych, które można zakwalifikować jako prześladowanie, albowiem nie doprowadziły one do zagrożenia bezpieczeństwa Cudzoziemca i jego podstawowych praw człowieka.

Utrzymując w mocy decyzję Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców w związku z odwołaniem Strony, Rada do Spraw Uchodźców uznała, iż rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji w zakresie odmowy nadania Andranyk T. statusu uchodźcy w rozumieniu art. 1 ust. A Konwencji Genewskiej z powodu oczywistej bezzasadności wniosku, jest zgodne z prawem, zostało wydane po przeprowadzeniu prawidłowego postępowania administracyjnego, a nadto jest właściwie uzasadnione.

Zdaniem Rady z akt niniejszego postępowania jednoznacznie wynika, że Cudzoziemiec przybył z bezpiecznego kraju pochodzenia tj. z Ukrainy, do którego ma prawo powrotu. W sprawie nie zaistniała żadna z przesłanek opisanych w art. 97 pkt 1 - 4 ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium RP. W szczególności nie ma żadnych podstaw do twierdzenia, że w kraju pochodzenia mogłoby być zagrożone prawo Wnioskodawcy do życia, wolności i bezpieczeństwa osobistego, że mógłby zostać poddany torturom albo nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu lub być zmuszony do pracy lub pozbawiony prawa do rzetelnego procesu sądowego albo być ukarany bez podstawy prawnej w rozumieniu Konwencji z dnia 4 listopada 1950 r. o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności /Dz.U. 1993 nr 61 poz. 284 i 285 ze zm./.

W skardze do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie na decyzję Rady do Spraw Uchodźców z dnia 15 listopada 2005 r., utrzymującą w mocy decyzję Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców z dnia 2 września 2005 r., Andranyk T. wniósł o uchylenie przedmiotowych decyzji zarzucając:

1/ naruszenie art. 54 ust. 1 ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej poprzez nieprzeprowadzenie wywiadu statusowego w warunkach uwzględniających niepełnosprawność strony,

2/ naruszenie art. 7 oraz art. 77 Kodeksu postępowania administracyjnego.

W ocenie Skarżącego zaskarżona decyzja została wydana w wyniku przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w sposób naruszający prawo. Skarżący podkreślił, że jest osobą cierpiącą na zaburzenia psychiczne, a zatem osobą niepełnosprawną umysłowo. Jego niepełnosprawność jest łatwa do zauważenia nawet dla osoby bez specjalistycznego przygotowania. Należy zatem uznać, że zarówno organ pierwszej instancji, jak i organ odwoławczy w sposób rażąco zaniedbał obowiązek przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w szczególnym trybie, określonym w art. 54 ust. 1 cyt. ustawy. Fakty ustalone w toku nieprawidłowo przeprowadzonego postępowania dyskwalifikują wydane na ich podstawie rozstrzygnięcie.

W odpowiedzi na skargę Rada do Spraw Uchodźców podtrzymała stanowisko zawarte w motywach zaskarżonej decyzji i wniosła o oddalenie skargi.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 54 ust. 1 ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej Rada podniosła, iż z literalnego brzmienia przedmiotowego przepisu wynika, że dotyczy on cudzoziemca, którego stan psychofizyczny stwarza domniemanie, że był on poddany przemocy albo jest niepełnosprawny. Przy czym poddany przemocy oznacza, że doznał ze strony władz przemocy, która spowodowała, że stał się ofiarą doświadczeń traumatycznych czy, że cierpi na inne zaburzenia. Natomiast brak jest w tym przepisie jednoznacznego wskazania, że "niepełnosprawny" oznacza każdą osobę chorą psychicznie, do której ten przepis ma bezwzględne zastosowanie. Niezależnie jednak od powyższego, choroba psychiczna nie jest przesłanką ani do nadania statusu uchodźcy ani też do udzielenia zgody na pobyt tolerowany.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

W myśl art. 1 par. 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych /Dz.U. nr 153 poz. 1269/, sądy administracyjne w tym sąd wojewódzki, sprawują wymiar sprawiedliwości między innymi poprzez kontrolę działalności administracji publicznej, która jest wykonywana pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. Uzupełnieniem tego zapisu jest treść art. 3 par. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi /Dz.U. nr 153 poz. 1270/, w którym wskazano, iż owe sądy stosują środki określone w ustawie.

Powyższe regulacje określają podstawową funkcję sądownictwa i toczącego się przed nim postępowania. Jest nią - bez wątpienia - sprawowanie wymiaru sprawiedliwości poprzez działalność kontrolną nad wykonywaniem administracji publicznej. W tym zakresie mieści się ocena, czy zaskarżona decyzja odpowiada prawu i czy postępowanie prowadzące do jej wydania nie jest obciążone wadami uzasadniającymi uchylene rozstrzygnięcia.

Rozważając w tym kontekście zarzuty podniesione w skardze Sąd doszedł do przekonania, że skarga jest uzasadniona, bowiem w toku postępowania administracyjnego zakończonego wydaniem zaskarżonej decyzji, doszło do naruszenia art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej /Dz.U. nr 128 poz. 1176 ze zm./ oraz art. 7, art. 8 i art. 77 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego /t.j. Dz.U. 2000 nr 98 poz. 1071 ze zm./, które to naruszenie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Sąd zważył, iż w sprawie niniejszej bezsporną jest okoliczność, iż w dniu 22 sierpnia 2005 r. Andranyk T. złożył do Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców wniosek o nadanie statusu uchodźcy w Rzeczypospolitej Polskiej argumentując, iż był prześladowany przez funkcjonariuszy milicji oraz organy ścigania na Ukrainie poprzez trucie gazem, zatrucie pożywieniem, podsłuchiwanie rozmów, odgadywanie jego własnych myśli za pomocą specjalnych urządzeń. Organ pierwszej instancji uznał przedmiotową sprawę za podlegającą rozpoznaniu w postępowaniu "uproszczonym" /w trybie art. 14 ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej/ z powodu oczywistej bezzasadności wniosku.

Zgodnie z powołanym wyżej przepisem art. 14 ust. 1 przedmiotowej ustawy, cudzoziemcowi odmawia się nadania statusu uchodźcy z powodu oczywistej bezzasadności wniosku o nadanie statusu uchodźcy, gdy wniosek ten:

nie daje jakichkolwiek podstaw do uznania, że istnieje uzasadniona obawa cudzoziemca przed prześladowaniem, o którym mowa w art. 1 ust. A Konwencji Genewskiej;

ma na celu wprowadzenie w błąd organu lub nadużycie postępowania o nadanie statusu uchodźcy;

wskazuje na to, że cudzoziemiec przybył z bezpiecznego kraju pochodzenia lub bezpiecznego kraju trzeciego, do którego ma prawo powrotu;

daje podstawy do uznania, że inne państwo, będące stroną Konwencji genewskiej, jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o nadanie statusu uchodźcy, na podstawie umowy międzynarodowej, którą Rzeczpospolita Polska jest związana.

Natomiast w myśl art. 14 ust. 2 ustawy, wniosek o nadanie statusu uchodźcy nie daje jakichkolwiek podstaw do uznania, że istnieje uzasadniona obawa cudzoziemca przed prześladowaniem, o którym mowa w art. 1A Konwencji Genewskiej, gdy cudzoziemiec, w szczególności:

1/ podaje inne przyczyny ubiegania się o nadanie statusu uchodźcy niż obawa przed prześladowaniem z powodu swojej rasy, religii, narodowości, przynależności do określonej grupy społecznej lub swoich przekonań politycznych;

2/ nie podaje żadnych informacji o okolicznościach związanych z jego obawą przed prześladowaniem;

3/ przedstawia dane w sposób oczywisty niewiarygodne, nieprawdopodobne lub fakty niespójne bądź oczywiście sprzeczne.

Sporną w sprawie niniejszej pozostaje kwestia czy postępowanie w sprawie niniejszej winno być przeprowadzone przez organ administracji w warunkach określonych w art. 54 ust. 1 cyt. wyżej ustawy, zgodnie z którym w postępowaniu o nadanie statusu uchodźcy cudzoziemcowi, którego stan psychofizyczny stwarza domniemanie, że był poddany przemocy albo jest niepełnosprawny, wykonywanie czynności następuje:

1/ w warunkach zapewniających swobodę wypowiedzi, w sposób szczególnie taktowny, dostosowany do stanu psychofizycznego cudzoziemca;

2/ w miejscu jego pobytu;

3/ w terminie dostosowanym do jego stanu psychicznego i fizycznego, wyznaczonym przy uwzględnieniu terminów korzystania przez cudzoziemca ze świadczeń zdrowotnych;

4/ z udziałem psychologa oraz, w miarę potrzeby, z udziałem tłumacza płci wskazanej przez cudzoziemca lub lekarza.

Sąd zważył, że oczywista bezzasadność dotyczy wniosku, a zatem już z samej jego treści wynikać powinno, że wnioskodawca nie powołuje się na okoliczności wskazane w Konwencji Genewskiej. Jednak dla stwierdzenia, że cudzoziemiec przedstawia dane w sposób oczywiście niewiarygodny, z reguły niezbędne jest przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego, przy czym decyzja w trybie "uproszczonym" winna zostać podjęta przy poszanowaniu zasad rzetelnej procedury, po pełnym wywiadzie statusowym przeprowadzonym przez organ kompetentny w sprawach o nadanie statusu uchodźcy.

Obowiązek zastosowania rzetelnej procedury oznacza, że w uzasadnionych przypadkach, dotyczących cudzoziemców, których stan psychofizyczny stwarza domniemanie, że byli poddani przemocy albo będących niepełnosprawnymi, postępowanie o nadanie statusu uchodźcy winno być przeprowadzone zgodnie z wymogami określonymi w art. 54 ust. 1 cyt. wyżej ustawy.

W ocenie Sądu, w rozpatrywanej sprawie zachodzi wskazana powyżej sytuacja. Okoliczności sprawy niniejszej dają bowiem podstawy do stwierdzenia, iż postępowanie administracyjne wobec Andranyk T., ubiegającego się o status uchodźcy, winno być przeprowadzone z uwzględnieniem udogodnień w czynnościach procesowych, dyktowanych względami humanitarnymi, o których mowa we wskazanym wyżej art. 54 ustawy.

Zdaniem Sądu, analiza treści motywów wskazanych przez Skarżącego we wniosku, jak również zeznań złożonych do protokołu z dnia 31 sierpnia 2005 r. nie pozwala wykluczyć, iż Skarżący jest osobą zaburzoną /niepełnosprawną/ psychicznie, co uzasadnia wykonanie czynności procesowych w ramach postępowania o nadanie statusu uchodźcy z udziałem psychologa /art. 54 ust. 1 pkt 4 ustawy/.

Podkreślić należy, iż zaniedbanie wykonania wskazanych wyżej, szczególnych obowiązków organu przy prowadzeniu postępowania, nie daje podstaw by w sposób jednoznaczny stwierdzić, iż wszystkie okoliczności sprawy zostały wyjaśnione w pełnym zakresie, przy zachowaniu zgodności zarówno z zasadą prawdy obiektywnej, statuowaną w art. 7 Kpa, jak też z zakresem czynności dowodowych, określonych w art. 77 par. 1 Kpa. Przepisy art. 54 ust. 1 odnoszą się nie tylko do ściśle prawnych wymagań stawianych samym czynnościom postępowania dowodowego, lecz również do ich zindywidualizowania stosownie do sytuacji cudzoziemca. Z tych względów, niezastosowanie ich w działaniu organów administracji w sprawie niniejszej, będącej sprawą "o szczególnej wrażliwości", narusza zasadę pogłębiania zaufania jednostki do organów państwa, wyrażoną w art. 8 Kpa.

Sąd zauważa ponadto, iż niezależnie od zarzutów skargi, argumentacja Andranyk T. przedstawiona w odwołaniu od decyzji Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców z dnia 2 września 2005 r. /zarzuty dotyczące zasadności przeprowadzenia dowodu w postaci badania lekarskiego, obejmującego badanie psychiatryczne, w celu ustalenia czy wydalenie Strony z terytorium RP byłoby wykonalne/ wymagała ustosunkowania się Rady do Spraw Uchodźców do kwestii stanu psychicznego Cudzoziemca. Organ odwoławczy jednakże, w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji nie odniósł się w żaden sposób do wskazanych wyżej zarzutów ograniczając się do stwierdzenia, iż odwołanie jest bezzasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając na względzie powyższe, Wojewódzki Sąd Administracyjny stwierdził, iż w niniejszej sprawie doszło do naruszenia przepisów ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz ustawy Kodeks postępowania administracyjnego skutkujących wadliwością rozstrzygnięcia i - nakazując ponowne przeprowadzenie postępowania przy zastosowaniu art. 54 ust. 1 pkt 4 ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na podstawie art. 145 par. 1 pkt 1 lit. "c" i art. 152 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi /Dz.U. nr 153 poz. 1270 ze zm./, orzekł jak w sentencji wyroku.